

мърда още. Где се е чуло и видяло да се ходи на бой с целия си двор: жени, деца, гетвачи, танцьорки... — отвърщаше другия.

Стъпките на първия спряха. Той се надвеси от площадката.

— Не чу ли, нещо изшумоля?

— Чух. Може змия да е. Нали излизат в деня на Четиридесетте мъченици... Тук пъкат навсякъде. В тия напечени скали ги има с хиляди... Затова онова място насреща се нарича Змийница...

Матай цял се смали, стаи, превърна се на камък. Стъпките се отдалечиха. Тогава той почна внимателно да слиза надолу, като пазеше да не отрони някое камъче. На едно място му се зави свят и той затвори очи за миг, готов да падне в дълбокия дол. Стисна зъби, разтърси глава.

Царят, царят иска да знае има ли много гърци в калето — го прониза бистра мисъл. Той отвори очи. Подири място да подпре ръка и сякаш замръзна на мястото си.

Далече, край десния бряг на Хебъра, измежду утринните мъгли, изникна гора от лъскави точки, които всеки миг ставаха по-големи. Ясното слънце се отразяваше в копията на гръцката конница.

Матей усети как дъхът му замира на устните му.

Ромееите преминаваха Хебъра!

Дали българите щяха да успеят да ги преварят, преди да са влезли в крепостта? Той закрепил здраво ръце и крака в издадините на скалата. Трябваше по-скоро да се върне и да им съобщи...

— Господи, и ти, света Богородице, дайте ми сили... — се отрони топла молба в сърцето му.

Той погледна още веднъж по посока на Хебъра, сложил ръка на очите си.

След конницата, край брега на ширката река напредваше алеманската пехота, съединила щит до щит като желязна стена. От двете ѝ страни вървяха, за закрила, няколко отряда конници. След това отново пешаци,